

Kommer Venezuela att attackeras militärt inom kort?

Krigstrummorna mullrar allt högre runt Venezuela. USA och dess allierade vill med alla medel få bort vänsterregeringen i landet med de största påvisade oljereserverna. Grannländerna har alla extremhögerregeringar. Planerna är klara. En förevändning behövs.

Det oupphörliga insisterandet från Donald Trump i FN:s Generalförsamling om att 'alla möjligheter är öppna' för att lösa krisen i Venezuela, har väckt oro i politiska kretsar när det gäller en möjlig militär aktion från USA. Eller, och mer troligt, en aktion med användning av colombiansk eller brasiliansk trupp.

Oron höjdes efter att den colombianske vänstersenatorn Ivan Cepeda Castro varnade för den ökade militära spänningen mellan Colombia och Venezuela: 'Risken av krig med Venezuela växer: budgeten för militärutrustning ökar, arroganta kommentarer från myndighetspersoner i USA om att 'försvara Colombia', accepteras underdånigt av vår regering. Vi måste mobilisera mot krigsgalningarna?', säger han.

Under tiden har välutrustade brasilianska trupper stationerats vid gränsen till Venezuela och inväntar order om anfall. Presidentvalet i Brasilien kan fördröja beslut säger analytikern Joaquim Fernandes. USA:s baser i Colombia, Centralamerika och Karibien är i högsta beredskap.

En fråga som sysselsätter analytikerna är vad som händer dagen efter en hypotetisk invasion? Vem ska styra landet. Vad blir den politiska kostnaden som USA och dess medlöpare måste betala? Oppositionen har misslyckats med att under de senaste tjugo åren vara ett alternativ. Det har inte ett projekt som sträcker sig längre än att få bort Nicolas Maduros regering, som de tidigare försökte få bort Hugo Chavez.

Trots det permanenta bombardemanget från medierna så verkar fronten som smitts mot Venezuela just nu att ha gått i stå. Kanske för att dess fundamentala mål 'att störta Maduro' misslyckats. Destabilisering och terrorism har inte försvagat varken det militära eller folkliga stödet för Maduro. Det enda alternativet som kvarstår för den krigiska alliansen verkar vara väpnad intervention, något som skulle skapa fördömanden i hela regionen. Har Washington ett trumpkort i beredskap?

Offensiven mot Venezuela är ämnet nummer ett. Genom diplomatiska påtryckningar har USA och dess allierade lyckats pressa fram en majoritet i FN:s Människorättsråd i Geneve och fem länder (Colombia, Peru, Paraguay, Argentina och Chile) anslöt sig till Kanada i kravet på att Internationella Brottmålsdomstolen ICC ska undersöka eventuella brott mot mänskligheten i Venezuela. ICC som aldrig brytt sig om vad som händer i länder som Mexiko och Colombia, för att bara nämna några exempel.

Det är kanske därför som FN utsett en dam som inte tror på mänskliga rättigheter och inte har några kunskaper på området till Högkommissionär för Mänskliga Rättigheter. Chiles tidigare president Michelle Bachelet som kränkte mänskliga rättigheter i sitt eget land genom förtryck av alla protester och särskilt protester från Mapuchefolket, inblandad i militära och finansiella skandaler och utbredd korruption, har börjat sitt arbete med att attackera Venezuela.

Trump's kommentarer kom efter rapporter om möten mellan höga myndighetspersoner i USA och officerare i Venezuelas armé som planerade att störta president Maduro, liksom efter kommentarer från några diplomater och presidenter i regionen som ansåg en invasion som ett alternativ. Trump hotar fortfarande Venezuela med en militär invasion eftersom, i motsats till hans andra fiender som Nordkorea, Kuba, Iran och Syrien, så verkar Venezuela vara försvagad och sårbar genom felaktiga och inkonsekventa handlingar för att bemöta krisen. Venezuelas tidigare FN-ambassadör Rafael Ramirez, numera regeringskritiker säger: 'Oansvarigheten och oförmågan från regeringen kan uppmuntra till aggression.'

Nicoas Maduros tal i FN återgavs inte speciellt mycket och inte heller tilldrog det sig samma uppmärksamhet som Trumps, men han beskrev hur Venezuela trakasseras, attackeras och blockeras av USA:s regering och hur 'aggressionen riktas mot såväl politiska-, som ekonomiska-, medie- och diplomatiska fält.' Många blev förvånade när han uppmanade FBI att komma och undersöka mordförsöket mot honom i augusti, utan att ta upp frågan om sitt lands oberoende.

Som ordspråket säger är det sista som överger människan hoppet. Dialog verkar vara det sista hoppet, trots att vissa sektorer inom oppositionen anser att det är ett slugt sätt för att hindra regeringens fall. Tidigare vice-president José Vicente Rangel säger att oppositionens ständiga nej till dialog har lett till deras nederlag. Sedan 2002 års kupp, därefter oljelockouten, de olika undergrävande misslyckade operationerna, de våldsamma kravallerna och den ekonomiska krigföringen.

Opinionsundersökningar visar att regeringen har andrum, samtidigt som de visar oppositionens svaghet och utarmningen av deras ledarskap och brist på ett ekonomiskt/ politiskt projekt.

Andra analytiker nämner att Maduro undvek att ta upp ExxonMobils olagliga operationer i Essequibo, ett omstritt område mellan Venezuela och Guyana, liksom inte heller den ekonomiska och finansiella blockad som inte bara tillämpas av USA, utan också av EU. Annars var FN:s Generalförsamling den idealiska platsen för att göra det.

Men Maduro har fördömt aggressionen, anfallarna och deras motiv. Det viktigaste lär vara att Venezuela är landet med de största bekräftade oljereserverna i världen och ?man bekräftar de största guldreserverna i världen samt världens fjärde största reserver av naturgas?, säger han. Maduros kritiker pekar på hur regeringen överlämnar naturresurser som guld, olja och gas till vänligt inställda företag, samt privatiserar delar av det statliga oljebolaget PDVSA och dess viktigaste aktiviteter, som enligt grundlagen ska vara statligt.

Det finns en frustration bland ledande krigshetsare i USA för att militär aktion ännu inte tillgripits mot Venezuela för att göra slut på den Bolivarianska Revolutionen. Något de verkat för sedan Hugo Chávez vann presidentvalet för 20 år sedan.

OAS-chefen Luis Almagro fortsätter, liksom Trump, att säga att inga alternativ kan uteslutas ?för att minska lidandet i Venezuela.? Flera höjdare i den nya, ultra-konservativa regeringen i Colombia under Ivan Duque, instämmer med New York Times i detta. Denna gång, med en eskalerande spiral från Washington för ett militärt ingripande, framkallade dock snabbt ett avståndstagande från 12 länder i regionen.

För vissa analytiker är alternativet att med våld störta Venezuelas regering ett resultat över frustrationen över att man misslyckats med fredliga medel. En övergång försvåras av den lamslagna politiska oppositionen som visat sig ineffektiv, oduglig och utan idéer, trots de enorma penningssummor som de fått från Washington, Bogota och Madrid.

USA:s UD har kommit fram till att mer sanktioner eller mer isolering av Venezuela inte leder till en politisk övergång på grund av den splittrade och svaga inhemska oppositionen. Protesterna mot brist på mat, vatten, mediciner och el har krympt till små dagliga utbrott som oppositionen inte lyckats utnyttja.

Oavsett vilket så har USA, Kanada, EU och länder i Sydamerika förbundna med USA i den s.k. Limagruppen intensifierat diplomatiska-, media- och ekonomiska påtryckningar (begränsat krediter, förhindrar finansiella transaktioner.) Men många av dem väntar på kanonbåtsdiplomati eller en USA-stödd militärkupp. USA, Kanada och EU har frusit tillgångarna hos dussintals militära och civila venezolaner, medan några latinamerikanska regeringar har uppmanat OAS att utesluta Venezuela.

Den senaste tiden har Kanada och fem latinamerikanska stater uppmanat Internationella Brottmålsdomstolen att undersöka påstådda brott mot mänskligheten som de venezolanska myndigheterna ska ha gjort. De högerextrema USA-senatorerna Menendez och Rubio har lagt fram ett lagförslag om att USA och regionala regeringar ska sätta press på Venezuela.

Frågan kvarstår: vad händer dagen efter en invasion? Vem ska styra landet? Ska OAS-chefen Almagro utropa sig själv till konsul?

En enkät från Hinterlaces avslöjar att drygt 64 % av befolkningen har en negativ syn på de olika grupperna inom högeroppositionen; 83 % är negativa till Julio Borges, Allup får 77 % emot sig och Capriles 76 % av de tillfrågade. Henri Falcon, tidigare presidentkandidat och grundare av en paraplyorganisation för oppositionen, får 73 % negativa röster, oppositionsledaren Leopoldo Lopez får 75 % negativa röster och Maria Corina Machado, grundare av ett oppositionsparti, fördöms av 64 %.

Ytterligare ett faktum sticker ut i opinionsundersökningen: 62 % av venezolanerna föredrar att Maduro löser landets ekonomiska problem, medan 34 % föredrar oppositionen. 61 % skyller de ekonomiska problemen på faktorer utanför regeringen, som oppositionen och USA, medan 37 % anser det vara regeringens fel.

De möjliga konspiratörerna inom de väpnade styrkorna har upptäckts och fängslats, medan bolagsmedierna fortsätter att rapportera om missnöjda soldater som uppges ha deserterat.

Utländska bolagsmedier insisterar på att påverka opinionen för det militära alternativet och publicerar bisarra artiklar. Men politiker inom oppositionen anser att denna diskussion kan skapa hopp om en utomstående räddare, vilket skulle försvåra restruktureringen av oppositionen som vissa politiker försöker få till.

Inför dessa problem har Trumps officerare sagt till ledarna av den Venezuelanska oppositionen att, trots uttalanden från presidenten, så har USA inga planer på att invadera Venezuela. Eller har det det? Självklart så trycker vissa på för en intervention. Det är faktum.

Så, för att spekulera: skulle Brasilien, Chile, Argentina, Peru, Panama och Colombia med sina långvariga interna problem och med tanke på oppositionens styrka och regeringarnas svaghet, kunna vara eniga bakom ett anfall. Eller skulle de frukta att stabiliteten hos deras egna regeringar skulle hotas? Jag tror inte Mexikos nya regering skulle stödja en militär intervention, inte heller OAS trots de hysteriskt desperata uttalandena från dess chef Almagro.

Men det är uppenbart att hökarna i USA vill ha en intervention: vi får inte låta garden falla.

Venezuelanalysis 181008

<https://venezuelanalysis.com/analysis/14088>